

Ο αλήστου μνήμης παπά Χρυσάνθος Κατσουλογιαννάκης - ο ιερέας της Σπιναλόγκας

Ορθοδοξία / Μορφές

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος

Πολλές ασθένειες ταλάνιζαν και ταλανίζουν τους ανθρώπους όλων των εποχών. Μια ασθένεια, πολύ ανεπτυγμένη την δεκαετία του 18^{ου} - 19^{ου} αιώνα ήταν η λέπρα^[1]. Σε ένα μικρό νησί κοντά στην Ελούντα στην ανατολική Κρήτη, την Σπιναλόγκα, απομονώνονταν οι λεπροί της Κρήτης και της ευρύτερης Ελλάδος μέχρι το 1957. Το 1903 στο νησί αυτό ιδρύθηκε ένα λεπροκομείο, με σκοπό να βοηθήσει τους πάσχοντες ανθρώπους από την ασθένεια της λέπρας. Οι ασθενείς στη Σπιναλόγκα δικαιούνταν ένα μικρό επίδομα μηνιαίως, που συχνά δεν κάλυπτε τη διατροφή τους και τα φάρμακά τους.. Δεν επισκεπτόταν κόσμος το νησί, παρά μόνο οι ελάχιστοι που έπαιρναν τις προμήθειες, δηλαδή τα αγαθά πρώτης ανάγκης.

Όλοι τους περιθωριοποιούσαν, κανείς δεν τους έδιδε σημασία. Όλοι διακατέχονταν από φόβο και τρόμο προς τους ανθρώπους αυτούς. Ήταν

αποξενωμένοι. Όμως, ο Θεός δεν αφήνει κανένα παιδί του χωρίς να απλώσει την χείρα βοηθείας, χωρίς να τον στηρίξει.

Άλλα ήταν τα σχέδια του Θεού. Ένα άνθρωπο χρησιμοποίησε ο Θεός ως σκεύος εκλογής για να ανατρέψει τα πάντα, να δώσει φως στο σκότος, ήλιο στη βροχή, διέξοδο στο αδιέξοδο, γαλήνη στο φόβο, τόλμη στη δειλία, τον Ιερομόναχο Χρύσανθο Κατσουλογιαννάκη.

Ο πατήρ Χρύσανθος γεννήθηκε στα Έξω Μουλιανά της Σητείας στις 15 Ιουλίου 1893. Το 1911 ο Επίσκοπος Ιεράς και Σητείας Αμβρόσιος Στις 20 Ιανουαρίου 1920 χειροτονήθηκε Διάκονος και στις 26 Σεπτεμβρίου του ιδίου έτους, ημέρα της Μεταστάσεως του Αποστόλου Ιωάννου του Θεολόγου, χειροτονήθηκε Ιερομόναχος. Εξεδήμησε προς Κύριο στις 3 Απριλίου 1972. Το λείψανό του ενταφιάστηκε στη Μονή Τοπλού[2].

Ένας άνθρωπος εγκάρδιος, καλοσυνάτος, απλός. Ήταν μορφή ασκητική, με ξεθωριασμένο ράσο και καλογερικό σκούφο. Ήταν βραχύσωμος, μορφή ασκητική, με λευκή γενειάδα. Τα χρόνια βάραιναν τους ώμους του. Είχε απροσμέτρητη ευσέβεια. Ελεήμων, μακρόθυμος, πολεύσπλαχνος και ανεξίκακος. Ήταν ο προστάτης των πονεμένων, η παρηγοριά των θλιβομένων, η βοήθεια των αβοηθήτων. Ήταν «ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων [3]». «Οι μοναχοί της Μονής Φανερωμένης θαυμάζαμε τον π. Χρύσανθο για την απόφασή του, απόφαση αυταπάρνησης, να πάει στη Σπιναλόγκα ως αναπληρωτής του ιερομονάχου Μελετίου», αναφέρει ο Ιερομόναχος Τιμόθεος Περάκης, ο

μετέπειτα Ηγούμενος της Μονής Φανερωμένης. Ήταν ένας ιερέας που «δεν φοβήθηκε, γιατί αγάπησε», ένας ιερέας που «πίστευε αυτά που έλεγε».

Για δέκα ολόκληρα χρόνια, ο παπάς της Σπιναλόγκα, κοινωνούσε τους λεπρούς και έπειτα κατάλυε την υπόλοιπη θεία κοινωνία χωρίς να κολλήσει λέπρα. Είχε πίστη, είχε τόλμη και θάρρος.

Παρέμεινε στο νησί της Σπιναλόγκα για δέκα συναπτά έτη. Εκείνα τα χρόνια έδωσε το είναι του στους κατοίκους – λεπρούς. Ενίσχυε τους φτωχούς Το λεπροκομείο έκλεισε τον Ιούλιο 1957, όπου έφυγαν όλοι από εκεί. Παρόλα αυτά, ο πατήρ Χρυσάνθος παρέμεινε μόνος του στο νησί, για να περιποιείται, όπως έλεγε ο ίδιος, τους τάφους των κεκοιμημένων και να τους κάνει τρισάγια για την ανάπαυση των ψυχών τους. Το 1959 κλονίστηκε η υγεία του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να εγκαταλείψει το νησί.

Ας έχουμε την ευχή του και να τον παρακαλούμε να μας δίνει λίγη από την πίστη του στη ζωή μας, ώστε να ξεπεράσουμε τις δοκιμασίες που περνούμε και να βγούμε νικητές.

Αιωνία ας είναι η μνήμη σου αξιομακάριστε παπα Χρυσάνθε!

Παραπομπές:

[1] Με τον όρο λέπρα, ή αλλιώς νόσος του Χάνσεν, εννοείται χρόνια λοιμώδης ασθένεια του ανθρώπου, που προκαλείται από τα μυκοβακτήρια. Διακρίνονται δυο βασικές μορφές λέπρας, η λεπρωματώδης και η νευρική, από τις οποίες η πιο βαριά και επικίνδυνη για το περιβάλλον είναι η λεπρωματώδης λέπρα που αναπτύσσεται στο δέρμα κυρίως στα άκρα και το πρόσωπο. Το κύριο σύμπτωμα της νόσου είναι η εμφάνιση μεμονωμένων κόκκινων κηλίδων στο δέρμα που μεγαλώνουν και εξαπλώνονται αργότερα σε όλο το σώμα. Η νευρική μορφή λέπρας χαρακτηρίζεται από προσβολή των νεύρων (νευρίτιδες, πολυνευρίτιδες), που προκαλούν μυικές ατροφίες, τροφικές εξελκώσεις και βλάβες του δέρματος ανάλογες με την προηγούμενη μορφή. Λόγω της απονέκρωσης των νεύρων ο ασθενής δε νιώθει πόνο, κρύο ή ζέστη σε αυτά τα σημεία.

[2] Η Μονή Τοπλού είναι ιστορικό μοναστήρι στον νομό Λασιθίου, στην ανατολική πλευρά της Κρήτης. Κτισμένη στο ακρωτήριο του Σαμωνίου ή

Κάβο Σίδερου, βρίσκεται 10 χλμ ανατολικά της Σητείας και 6 χλμ βόρεια του Παλαικάστρου. Η αρχική μονή φέρεται να κτίστηκε τον 15ο αιώνα, αλλά καταστράφηκε το 1612 λόγω σεισμού. Κατόπιν, ανοικοδομήθηκε με την οικονομική ενίσχυση των Βενετών κυρίαρχων του νησιού, ωστόσο καταστράφηκε εκ νέου κατά την περίοδο της οθωμανικής κατάκτησης.

[\[3\]](#) Ιωάννου 10,11.

<https://bit.ly/3dDrXZx>